

Jóel könyve és a laodiceai hetednapi adventista egyház – Huszonhatodik szám

Jeff Pippenger

2026-01-12

Huszonhatodik szám

Jóel négy nemzedéke Isten szőlőskertjének fokozatos pusztulását jelképezi 1863-tól a vasárnaptörvényig. A négyes szám Krisztus jellemének négy tulajdonságát is szimbolizálja. A szentélyben lévő keruboknak négy arculati megjelenésük van, és ezek a megjelenések összhangban állnak az ősi Izráel négyrétű felosztásával, amint a szentély körül táboroztak. Ezek egyúttal a négy evangéliumot is jelképezik.

Arcukat tekintve mind a négynek emberarca volt; továbbá oroszlánarca volt mind a négynek a jobb oldalon; mind a négynek ökörarca volt a bal oldalon; és mind a négynek sassarca is volt. Ezékiel 1:10.

Az első élőlény oroszlánhoz volt hasonló, a második élőlény borjúhoz, a harmadik élőlénynek olyan arca volt, mint egy embernek, a negyedik élőlény pedig olyan volt, mint egy repülő sas. Jelenések 4:7.

A Biblia (4Mózes 2) a 12 törzset — Lévi kivételével, aki közvetlenül a sátorszentély körül táborozott — négy, egyenként három törzsből álló táborba rendezve írja le, amelyek a szentély körül a négy fő égtáj irányában helyezkedtek el, mindegyik egy zászló alatt; ez a kifejezés zászlót vagy hadi jelt jelent. Ez az elrendezés szimbolikus párhuzamot hozott létre, amelyben a földi tábor a kerubok által őrzött mennyei trónt tükrözi.

Júda kelet felé, a felkelő nap irányába nézett, a szentély bejáratánál. Júda zászlaján oroszlán volt, mert az Júda törzsének Oroszlánját jelképezi. A Júdával levő két törzs Issakár és Zebulon volt. János látomásában az első élőlény olyan volt, mint az oroszlán, miként Ezékiel kerubjainak is volt oroszlánarca. Rúben, az ember jelképe, délen volt Simeonnal és Gáddal. Nyugaton Efraim volt, Benjáminnal és Manasséval, akiket az ökör jelképezett. Északon Dán volt, Ásérrel és Naftálival, akiket a sas jelképezett. A törzsek kapcsolata a mennyei szentély négy arcával a négy evangéliumban jelenik meg.

Máté Júda törzsének Oroszlánja, Márk az áldozati ökör, Lukács az ember, János pedig a magasan szárnyaló sas. Krisztus, mint Júda törzsének Oroszlánja, úgy határozza meg Önmagát, mint aki lepecsételi és feltöri prófétai Igéjét. Máté könyvében több közvetlen utalás található a messiási prófécia beteljesedésére (12), mint a másik három evangéliumban együttvéve. Még csak meg sem közelítik.

Máté könyve Isten prófétai Igéjét képviseli. Lukács, aki orvos volt, evangéliumát Krisztusnak mint az Emberfiának szemszögéből mutatja be, mert Lukács az ember arca. Márk Krisztus evangéliumát annak az áldozati felajánlásnak a nézőpontjából tárja eléink, amelyet Krisztus megtestesített, mert

Márk az ökör. János a magasba szárnyaló sas, aki Krisztus evangéliumának bemutatásában Isten mélységes dolgait tárta fel.

Fontos megértenünk Máté könyvét úgy, ahogyan az a prófétai Igében megjelenik. Máté könyve Júda törzsének Oroszlánja, az Ő prófétai Igéjének ura, a titkok Csodálatos Számlálója, a Csodálatos Nyelvész, az, aki lepecsételi és felnyitja az Ő Igéjét. Jézus az Alfa és az Ómega, és Ő az Ige. Az Újszövetség első könyve és az Újszövetség utolsó könyve prófétai könyvek. A Jelenések könyvével kapcsolatban ezt a tényt a legtöbben ismerik, de talán nem ismerték fel, hogy Máté az Újszövetség alfája, ezért összhangban kell állnia az Újszövetség ómegájával. Annak a véget kell képviselnie, amely a Jelenések könyve.

Ezért amikor Máténál megtaláljuk a Genézis szövetségtörténeti vonalának párhuzamos vonalát, amint az a tizenegyedikről a huszonkettedik fejezetig terjedő szakaszban élénk tárul, ez nem egyéb, mint olyan igazság, amelyet a Máté törzséből való Oroszlán feltör. A szövetségtörténet tizenkét fejezete, amely a Genézisben, Mátéban és a Jelenések könyvében ábrázoltatik, most feltöretik, és amit azonosítunk, az az, hogy Máté huszonharmadik fejezete a bölcs és a balgák szétválasztását jelképezi a szőlőskert példázatában. Nyolc jaj az előbbi szövetség népére, amelyek prófétai ellenpárjukra találnak abban a nyolc lélekben, akik a száznegyvennégyezer képviselőjében a biztonság bárkájára szállnak. A 23. annak a munkának a megjelenítése, amely a mennyi szentélyben kezdődött, amikor a 2300 nap 1844. október 22-én elérte a végét, és ugyanígy lesz ismét a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénynél. A 23. fejezet ezt az igazságot jelöli.

A huszonnegyedik fejezet ott játszódik, amikor Krisztus éppen befejezte párbeszédét a hitehagyott Izraellel, és utoljára hagyta el a zsidók templomát. A 24-es szám az ókori Izraelből a modern Izraelbe való átmenet jelképe, éppen az a pont a prófétai történelemben, ahol Krisztus állt, amikor a Máté huszonnegyedik fejezetében közölte üzenetét. A Máté 24. prófétai üzenete a „sort sorra” módszertan isteni szemléltetése, amely sajátos módon a milleriták történetét, és ennél fogva a száznegyvennégyezer történetét tárgyalja. A 24-et a Jelenések tizenkettedik fejezetének egyháza ábrázolja, amely a holdon áll, s az az igazság Napjának fényét tükrözi vissza. Fején tizenkét csillag van, amelyek a 24-et jelképezik, mert ő azt a történelmet képviseli, amely Krisztus születéséhez vezetett, amikor az ókori Izrael 12 törzséből a modern Izrael tizenkét tanítványa lett. A huszonnegyedik fejezetben a millerita történelem 1798-tól a nagy csalódásig van bemutatva. Ezután következik a Máté 25.

A 25-ös szám a léviták jelképe, akár jók, akár gonoszak; de ugyanilyen jelentőséggel a bölcs és a gonosz léviták különválasztását is jelképezi. Máté 25. három tanú, vagyis három példázat alapján azonosítja azt a különválasztási folyamatot, amelyet a huszonötös szám képvisel. Természetesen a tíz szűzről szóló példázat a milleriták történetét jelképezi, és egyúttal a száznegyvennégyezer történetét is. Ez a történelem az első angyal története, a talentumokról szóló példázat a második angyal, a juhokról és kecskékről szóló példázat pedig a harmadik angyal ítélete.

A huszonhatodikról a huszonnyolcadik fejezetig a húsvét történetétől a keresztre feszítés utáni evangéliumi misszióparancsig terjedő történelmet tárják elénk.

És lőn, mikor Jézus befejezte mindezeket a beszédeket, így szólt tanítványaihoz: Tudjátok, hogy két nap múlva lesz a páska ünnepe, és az Emberfia elárultatik, hogy megfeszíttessék. Máté 26:1, 2.

A 26. fejezetben található különböző útjelzők összefoglalása a Jézus megölésére irányuló összeesküvés a harmadiktól az ötödik versig. Ezután Jézust megkenik Bethániában a hatodiktól a tizenharmadik versig. A tizennegyedikről a tizenhatodik versig Júdas harminc ezüstpénzért elárulja Krisztust. Ezt követően következik a páska a tanítványaival, a tizenhetedikről a huszonötödik versig. A huszonhatodikról a huszonkilencedik versig Jézus megalapítja az Úr vacsoráját, a harmincadik versben pedig Jézus megjövendöli Péter tagadását. A harminchatodikról a negyvenhatodik versig Jézus a Gecsemánéban van. A negyvenhetedikről az ötvenhatodik versig Jézust letartóztatják, majd az ötvenhetedikről a hatvannyolcadik versig Jézus Kajafás és a Szanhedrin előtt áll. A hatvankilencedik versről kezdve Péter Krisztus megtagadása kerül bemutatásra. A fejezet tíz meghatározott útjelzőt tartalmaz, amelyeknek meg kell ismétlődniük az utolsó napokban.

A huszonhetedik fejezetnek ugyancsak tíz jól elkülöníthető jelzőpontja van. Jézust átadják Pilátusnak, azután Júdas felakasztja magát, majd Jézust Pilátus elé viszik, ezután Barabbást választják, Pilátus kiszolgáltatja Jézust, hogy megfessék, majd Jézust kigúnyolják, aztán következik a keresztre feszítés, majd Jézus halála, ezután Jézust eltemetik, végül pedig az őrség a sírnál tanúbizonyságot tesz.

A huszonnyolcadik fejezetnek mindössze három útjelzője van: az első a feltámadás, ezt követi a Szanhedrin hazugsága, majd a nagy misszióparancs. Három fejezet, huszonhárom elkülönülő útjelzővel a keresztről, amelyek megismétlődnek a száznegyvennégyezer történetében.

Máté 26. – Tíz útjelző

1. A főpapok és a vének összeesküvése Jézus megölésére (3–5. v.)
2. Megkenetés Betániában az asszony által, akinél alabástromszelence volt (6–13. v.)
3. Júdas harminc ezüstpénzért beleegyezik Jézus elárulásába (14–16. v.)
4. A páska előkészítése és elfogyasztása a tanítványokkal (17–25. v.)
5. Az Úrvacsora rendelése (26–29. v.)
6. Péter tagadásának előrejelzése (30–35. v.)
7. Gyötrelem a Gecsemánéban (36–46. v.)
8. Jézus elárultatása és elfogatása (47–56. v.)
9. Jézus Kajafás és a Szanhedrin előtt (57–68. v.)
10. Péter háromszoros megtagadása (69–75. v.)

Máté 27 – Tíz útjelző

1. Jézus átadatik Pilátusnak (1–2. v.)
2. Júdas bűnbánata és öngyilkossága (3–10. v.)

3. Jézus Pilátus előtt – a hivatalos római tárgyalás (11–14. v.)
4. Barabbás választása Jézus helyett (15–26. v.)
5. Pilátus kiszolgáltatja Jézust, hogy megfeszítsék (beleértve Barabbás szabadon bocsátását is)
6. Gúnyolás és megostorozás a katonák által (27–31. v.)
7. A keresztre feszítés (32–44. v.)
8. Jézus halála (45–50. v.)
9. Természetfölötti jelek és az arimátiai József általi temetés (51–61. v.)
10. Az őrség kirendelése a sírhoz (62–66. v.)

Máté 28 – Három határjel

1. A feltámadás és az üres sír (1–10. v.)
2. A főpapok és a vének hazugsága a katonáknak (11–15. v.)
3. A Nagy Misszióparancs (16–20. v.)

Amiképpen Krisztusnak a betániai felkenetéstől a Nagy Misszióparancsig terjedő tapasztalata földi szolgálatának lezárását és az evangélium minden nemzethez való eljutásának kezdetét jelezte, úgy ugyanezek a mérföldkövek megismétlődnek Isten maradékának tapasztalatában is, amint a kegyelmi idő lezárásához és végső diadalukhoz közelednek.

A huszonhatodiktól a huszonnyolcadikig terjedő fejezetek a páska történetét mutatják be, amely 23 különálló jelzőpont köré rendeződik; ezek a vasárnaptörvényhez vezető és azt követő történelem során ismétlődnek.

„Krisztusnak mint a mi főpapunknak eljövetele a szentek szentjébe a szentély megtisztítása céljából, amint azt Dániel 8:14 bemutatja; az Emberfiának eljövetele az Öregkorúhoz, amint azt Dániel 7:13 ábrázolja; valamint az Úr eljövetele az Ő templomába, amelyet Malakiás megjövendölt — mind ugyanannak az eseménynek a leírásai; és ezt jelképezi a vőlegény menyegzőre való érkezése is, amelyet Krisztus a Máté 25-ben feljegyzett tíz szűzről szóló példázatban ír le.” A nagy küzdelem, 427.

Az 1844. október 22-én véget érő 2300 nap a vasárnapi törvény idején megismétlődik. A Máté utolsó három fejezetében található 23 útjelzőpont azonosítja azt a drága vért, amelyet az istenség és az emberség egyesítésére használnak.

„Krisztus közbenjárása az ember javára a mennyei szentélyben éppoly lényeges az üdvösség tervéhez, mint amilyen halála volt a kereszten. Halála által megkezdte azt a művet, amelyet feltámadása után azért ment fel a mennybe, hogy ott befejezze. Hit által be kell lépünk a kárpiton belülré, „ahová útnyitóul értünk bement Jézus”. Zsidókhöz 6:20. Ott a golgotai kereszt fénye tükröződik vissza. Ott tisztábban beleláthatunk a megváltás titkaiba. Az ember üdvössége a menny számára végtelen áldozat árán valósul meg; a meghozott áldozat egyenértékű Isten megszegett törvényének legszélesebb követelményeivel. Jézus megnyitotta az utat az Atya trónjához, és közbenjárása által mindazok őszinte kívánsága, akik hitben járulnak hozzá, Isten elé vihető.” A nagy küzdelem, 489.

Máté 23. fejezete a hamis papság fölötti kárhoztatást hangsúlyozza. A huszonhatodiktól a huszonnyolcadikig terjedő fejezetek a huszonharmadik fejezet ömegáját alkotják. A hamis léviták, az öregek négy nemzedéken át fokozódó lázadása hozta létre az utolsó három fejezetben található útjelzőket.

A huszonnegyedik fejezet a sorról sorra épülő módszertant Krisztus módszertanaként azonosítja, amennyiben Jeruzsálem pusztulását használja fel arra, hogy leírja a jelenvaló dolgokat, a megtörtént dolgokat és az eljövendő dolgokat.

Jeruzsálem Kr. u. 70-ben bekövetkezett bukása az évnék ugyanazon napján történt, amelyen Nebukadneccar először pusztította el Jeruzsálemet. Jeruzsálem Nebukadneccar általi elpusztítása már a múlt történelme volt, és Krisztus történelme, amikor Titus elfoglalta Jeruzsálemet, a világ végét jelképezte. Máté 24 a „sorról sorra” módszert emeli ki, ezáltal a „módszertant” a prófétai bizonyágtétel egyik elemeként azonosítja.

A 24. fejezetben Krisztus azonosítja annak szükségességét, hogy megértsük a „pusztító utálatosságot”, amelyről Dániel próféta szolt — azt a legeslegalapvetőbb megértést, amely William Milleré volt, valamint azt a jelképet, amely megalapozza a Dániel könyvében adott látomást. Ez egyúttal az adventizmus lázadását is jelképezi, mivel elutasították a Dániel könyvében szereplő „szüntelen” millerita értelmezését, és így részesévé lettek a 2 Thesszalónika második fejezetében említett erős tévelygésnek. A fejezet közvetlenül kapcsolódik Lukács 21-hez, ily módon azonosítva az 1840. augusztus 11-től 1844. október 22-ig terjedő időszakot, amely a 9/11-től a vasárnaptörvényig terjedő időszak előképe. Kapcsolódik továbbá a Lukács 21:24-ben említett „pogányok idejéhez” is, amely elsőrendű kulcs Mózes „hét idejének” feltárásához, miközben összhangban áll a templom megmérésével is a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében.

A huszonharmadik fejezettel kezdődően, majd a 24. és 25. fejezettel folytatódva, végül a 26-tól 27-ig terjedő fejezetekkel zárulva: három fejezet, amelyek huszonhárom útjelzőt tartalmaznak, s ezek a huszonharmadik fejezet alfájának ömegája. A huszonhatodik fejezet a huszonhetedikhez és huszonnyolcadikhoz adva „81”-et eredményez, amely a papság jelképe. Három tanúbizonyás alapján (1Mózes, Máté és Jelenések könyve) a 11-től 22-ig terjedő fejezetek egy vonalat alkotnak. A 23-tól 28-ig terjedő fejezetek az igazság egy vonalát alkotják, amely 23-mal kezdődik és 23-mal végződik.

Máté könyvének elsőől tizedikig terjedő fejezetei alkotják a könyv három prófétai vonalának elsőjét. Tíz fejezetet tizenkét fejezet követ, majd hat fejezet. Az ihletés tudatja velünk, hogy a Biblia minden könyve a Jelenések könyvében találkozik és ott ér véget, és ezért a Biblia minden könyve Mátéban is találkozik és ott ér véget. Máté, mint Júda törzséből való oroslán arca, tizenkét elkülönülő messiási próféciát azonosít, és e tizenkét szakasz kijelöli a milleriták és a száznegyvennégyezer történelmének útjelzőit. Miként a Jelenések könyve Jézus Krisztus kinyilatkoztatásával kezdődik, úgy Máté első fejezete is Jézus Krisztus olyan kinyilatkoztatását tárja elénk, amely összekapcsolódik Mózes életével és bizonyágtételével, az Antikrisztus történelmével, miközben azonosítja a diadalmas egyház három elemét, amint azokat a próféta, a pap és a király képviseli.

Máté Jézus Krisztus kinyilatkoztatásával kezdi, Istennek a választott néppel kötött szövetsége összefüggésében. Ábrahámától Dávidig tizennégy nemzedék volt, Dávidtól a babiloni fogságba vitelig tizennégy nemzedék, és Babilontól Krisztusig újabb tizennégy nemzedék. Krisztus nemzetségtáblája Máténál összhangban áll Mózesrel, mert Mózes Krisztusnak, az ómegának, az alfája. Mózes százhusz éves élete összhangban áll a próbaidő százhusz évével Noé történetében. Noé szövetsége ezért kapcsolatban áll a választott nép szövetségével. Mózes százhusz éve három negyvenéves időszakot jelképez, amelyek úgy zárultak, hogy Mózes negyven év végén megölte az egyiptomit, a második negyvenéves időszak végén pedig az elsőszülöttek, a fáraó és serege megölettek. A második negyvenéves időszak a kádési lázadással ért véget, a harmadik negyvenéves időszak pedig Kádés második lázadásával ért véget. Az alfa mindhárom prófétai vonala Kádésnál végződik, és Máté nemzetségtáblájának három prófétai vonala Dávidnál, a babiloni fogságnál és a szövetség Követénél végződik.

Amikor Mózes alfája Krisztus ómegájával kerül egy vonalba, Kádésnek hat tanúja van, ami 1863 és a vasárnapotörvény. Máté nemzetségtáblázata Dávid királyt Kádésnél helyezi el, ahol a hitehagyott adventizmust Babilonba viszik, miközben Krisztus megerősíti a szövetséget a száznegyvennégyezerrel. Azáltal, hogy Dávid a vasárnapotörvénynél kerül elhelyezésre, Dávidnak egy második tanúja állítatik fel, mivel Dávid egy azon három emberi képviselő közül, akik harmincéves korukban kezdtek szolgálni. Krisztus, Dávid, József és Ezékiel mind harmincéves korukban kezdték meg munkájukat. Együtt e négy harmincéves, akik szolgálatba álltak, az istenség és az emberiség egyesülését jelképezik, amikor a küzdő egyház győzedelmes egyházzá alakul át. Ez az egyház egy prófétából, egy papból és egy királyból áll. Az átalakulás jele a vasárnapotörvénynél mutatkozik meg, amely egyúttal Kádés is, ezért Dávid Máté nemzetségtáblázataiban összhangba kerül a harmincéves Dáviddal.

A harminc esztendőnyi előkészület összhangban áll Ábrahám szövetségének négyszázharminc évével, valamint a pap életkorával és a Dániel 12:11-ben szereplő 1290 évvel. A következő cikkben Máté könyvében belül e tizenkét messiási prófécia mindegyikét megvizsgáljuk. Először három prófétai vonalat azonosítunk Mátében: az elsőt az egytől a tizedik fejezetig, ezt követően a tizenegyedikről a huszonkettedikig, majd pedig a huszonharmadiktól a huszonnyolcadikig terjedően.

„Egy ideig, az 1844-es csalódást követően, az advent néppel együtt én is azt vallottam, hogy a kegyelem ajtaja akkorra a világ számára örökre bezárult. Ezt az álláspontot még azelőtt fogadtuk el, hogy első látomásomat kaptam volna. Az Istentől nekem adott világosság helyesbítette tévedésünket, és képessé tett bennünket arra, hogy meglássuk az igaz álláspontot.

„Továbbra is hiszek a bezárt ajtó elméletében, de nem abban az értelemben, amelyben mi kezdetben használtuk ezt a kifejezést, sem abban, amelyben ellenfeleim használják.”

„Noé napjaiban volt egy bezárt ajtó. Akkor Isten Lelke visszavonult a bűnös nemzetségtől, amely az özönvíz vizeiben elveszett. Maga Isten adta Noénak a bezárt ajtó üzenetét: »Az én lelkem nem marad örökké az emberben, mivelhogy test; legyen azért az ő napjainak száma százhusz esztendő« (1Mózes 6:3).”

„Ábrahám napjaiban is volt egy bezárult ajtó. Az irgalom megszűnt közbenjárni Sodoma lakóiért, és Lóton, valamint feleségén és két leányán kívül mindenki elpusztult a mennyből alászálló tűzben.

„Krisztus napjaiban volt egy bezárt ajtó. Isten Fia kijelentette annak a nemzedéknek a hitetlen zsidói előtt: »Ímé, pusztán hagyatik nektek a ti házatok« (Máté 23:38).”

Az idő folyamán alátekintve az utolsó napokra, ugyanaz a végtelen hatalom hirdette János által: „Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja, és senki be nem zárja; és bezárja, és senki meg nem nyitja” (Jelenések 3:7).

Látomásban megmutattatott nekem, és ma is hiszem, hogy 1844-ben volt egy bezárt ajtó. Mindazok, akik meglátták az első és a második angyal üzenetének világosságát, és elutasították azt a világosságot, sötétségben maradtak. Azok pedig, akik azt elfogadták, és vették a Szentlelket, amely a mennyből jövő üzenet hirdetését kísérte, majd később megtagadták hitüket, és tapasztalatukat csalódásnak nyilvánították, ezáltal elutasították Isten Lelkét, és az többé nem esedezett velük.

„Akik nem látták a világosságot, nem terhelte őket annak elutasításának bűne. Egyedül azt a csoportot nem érhetette el Isten Lelke, amely megvetette a mennyből jövő világosságot. És ebbe a csoportba — amint kijelentettem — beletartoztak mindazok, akik nem voltak hajlandók elfogadni az üzenetet, amikor az eléjük tárta, valamint azok is, akik, miután elfogadták azt, később megtagadták hitüket. Lehetett kegyességüknek külső formája, és vallhatták magukat Krisztus követőinek; de mivel nem volt élő kapcsolatuk Istennel, Sátán csalásai foglyul ejtették volna őket. Ez a két csoport jelenik meg a látomásban: azok, akik a világosságot, amelyet követtek, csalódásnak nyilvánították, és a világ gonoszai, akik, miután elutasították a világosságot, Isten is elvetette őket. Nincs itt utalás azokra, akik nem látták a világosságot, és ezért nem voltak bűnösök annak elutasításában.” Selected Messages, book 1, 62, 63.

Azok részesülnek az Ő közbenjárásának áldásaiban, akik hit által követik Jézust az engesztelés nagy művében; míg azoknak, akik elutasítják a világosságot, amely feltárja előttük e szolgálat művét, abból semmi hasznuk nincs. A zsidók, akik elutasították a Krisztus első adventjekor adott világosságot, és nem voltak hajlandók hinni Őbenne mint a világ Megváltójában, nem nyerhettek bocsánatot Őáltala. Amikor Jézus mennybemenetelekor a saját vére által belépett a mennyei szentélybe, hogy közbenjárásának áldásait kiáraszsa tanítványaira, a zsidók teljes sötétségben maradtak, hogy folytassák hiábavaló áldozataikat és felajánlásait. Az előképek és árnyékok szolgálata megszűnt. Az az ajtó, amelyen át az emberek korábban utat találtak Istenhez, többé nem állt nyitva. A zsidók megtagadták, hogy Őt azon az egyetlen módon keressék, amelyen akkor megtalálható volt: a mennyei szentélyben végzett szolgálat által. Ezért nem találtak közösséget Istennel. Számukra az ajtó bezárult. Nem ismerték Krisztust mint az igazi áldozatot és az egyetlen közbenjárót Isten előtt; ezért nem részesülhettek közbenjárásának áldásaiban.

A hitetlen zsidók állapota szemlélteti a magukat kereszténynek vallók között levő gondatlanok és hitetlenek állapotát, akik szándékosan tudatlanok irgalmas Főpapunk munkáját illetően. Az előképes szolgálatban, amikor a főpap belépett a szentek szentjébe, egész Izráelnek a szenthely

köré kellett gyülekeznie, és a legünnepélyesebb módon megaláznia lelkét Isten előtt, hogy elnyerjék bűneik bocsánatát, és ki ne irtassanak a gyülekezetből. Mennyyel inkább elengedhetetlen tehát ezen ellenképes engesztelési napon, hogy megértsük Főpapunk munkáját, és tudjuk, milyen kötelességeket kíván meg tőlünk.

„Az emberek nem utasíthatják el büntetlenül az intést, amelyet Isten irgalmából küld nekik. Noé napjaiban a menny üzenetet küldött e világnak, és üdvösségük attól függött, miként viszonyulnak ahhoz az üzenethez. Mivel elutasították az intést, Isten Lelke visszavonult a bűnös nemzetségtől, és a vízözön vizeiben elvesztek. Ábrahám idejében az irgalom megszűnt könyörögni Sodoma bűnös lakóiért, és Lóton kívül feleségével és két leányával együtt mindenkit megemésztett a mennyből alászálló tűz. Így volt ez Krisztus napjaiban is. Isten Fia kijelentette ama nemzedék hitetlen zsidóinak: ‘Ímé, pusztán hagyatik néktek a ti házatok.’ Máté 23:38. Ugyanez a Végtelen Hatalom az utolsó napokra tekintve kijelenti azok felől, akik ‘nem fogadták be az igazság szeretetét, hogy idvezüljenek’: ‘És azért bocsátja reájok Isten a tévelygésnek erejét, hogy higgyenek a hazugságnak; Hogy kárhoztattassanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban.’ 2 Thessalonika 2:10–12. Amint elvetik Igéjének tanításait, Isten visszavonja Lelkét, és átengedi őket azoknak a megtévesztéseknek, amelyeket szeretnek.” A nagy küzdelem, 430–431.